

Мюзединъ.

Какво ще да направите съ тоя човѣкъ?

Оттокарь.

Утре ща да заповѣдамъ да му отсѣкатъ главата. Но не гиусете са, Мюзедине! Азъ съмъ способенъ да отличавамъ философите. Тоя юнакъ принадлежи въ числото на храбрите нехранимайковци. Него е накарала само лудостта да търси страшни потрѣсения. Неговите дѣйствиия произхождатъ отъ фантазията на разваленъ и на лудъ човѣкъ, а не отъ гражданска доблѣсть. Той искаше да убие мене, за да са не убие самъ. Отъ това, че добродѣтелята е глупостъ ние не трѣба да заключаваме, че глупостта е добродѣтель. Азъ би желалъ да ви дамъ случай да сравните съ тие хора Удриха, на когото тие предатели изрѣкоха даже и името съ нерѣшителностъ. Вие би видѣле честно мъжко лице. Азъ съмъ срѣщалъ много пжти поглѣдътъ му, когато са виждахме на пжтьтъ. Тоя поглѣдъ е пжленъ съ откровененъ и съ честенъ гнѣвъ, който си не прави трудъ даже да са скрива. Азъ не можѣхъ да са утърпа и да не попитамъ за името му. Азъ съмъ, господине Мюзедине, такавъ човѣкъ, който са развеселява твърде мъчно; а сичкото това произхожда отъ туй, че азъ съмъ изчерпалъ вече сичките удоволствия. Съществуватъ минути, когато азъ не зная какво да права и дѣ да са дѣна. . . Не сѣкога сте вие тука! И така, биватъ минути, въ които азъ искамъ новости, т. е. когато азъ би желалъ по-малко безгрижие и лѣнливостъ на тоя франконски народъ и по-малко спокойствие на моятъ тронъ. Представете си сега моето отвращение, когато азъ глѣдамъ подъ краката си само бездѣйствени трупове и мжртви хора! Когато азъ пожелаа да вида противното, то извождамъ предъ себѣ